

Not e

Moartea lui Const. Botez

Zilele trecute, nu mult după desfacerea lui Ibrăileanu de suferința acestei vieți, s'a stîns, desigur înainte de vreme, de o boală de cord, Constantin Botez, inspector general școlar, vechiu colaborator al „Vieții Romînești”. Munca lui la această revistă a început din prima zi a întemeierii și a continuat pînă la sfîrșit, adică pînă la trecerea „Vieții Romînești” la București. Puțini dintre cetitorii obișnuiți au reținut contribuția lui, care era mai cu samă în informație, în cronici și recenzii. Cultura lui vastă și diversă era neconținut necesară în redacție. Munca lui foarte prețioasă nu apărea de multe ori în ceiace se semna, era însă pretutindeni împrăștiată, fie privînd textele, fie complectînd notele, fie ascuțind o polemică. Ca și Ibrăileanu, căruia îi era tovarăș vrednic, C. Botez era prezent în toată alcătuirea revistei.

E nevoie să vorbesc de calitățile lui de om în accepțiunea nobilă a cuvîntului, numai celor care nu l-au cunoscut de aproape. Botez făcea parte dintr'o generație de intelectuali fără viclenie și ambiții politice, sinceri în democrația lor, jertfîndu-se fără condiție pentru binele obștesc. Luptător întru spirit, fără șovăire, a stat la datorie pînă la urmă. Imprejurările vieții nu i-au îngăduit să lase o operă literară după puterea mijloacelor lui. Frumoasa ediție Eminescu, pe care a alcătuit-o pentru „Cultura Națională”, dă dovadă strălucită de disciplina și distincția lui cărturărească. Făgăduia, cu prilejul acestei ediții, să continue, „dacă va mai trăi”. Simțea deci alun-gindu-se spre el umbra amurgului.

Dar ce prietin delicat, înțelegător și generos a fost Const. Botez ! Și ce tovarăș de vinătoare ! În pasiunea aceasta a vinătoarei, își căuta adese întărire și mîngiere, căci, ca mulți cărturari ai noștri, Const. Botez venea din peisagiul rural, din viața simplă a oamenilor pămîntului, cărora le-a rămas apărător pînă la sfîrșitul vieții.

La înmormîntarea lui, la care a participat tot Iașul intelectual, cineva făcea observația că încep a se duce brusc cei care au alcătuit temeiul „Vieții Romînești”. Într'adevăr, de-acum încep a se aștepta unul pe altul ; și ne va veni tuturor rîndul să șoptim acel vers teribil al lui Grigore Alexandrescu :

Puțină vreme încă și glasu-mi se va stînge
Și inima în pieptu-mi, *deodată*, va 'nceta...

Acest „deodată”, care înlocuiește o expresie banală și fortifică stihul, ilustrează mai ales sfîrșitul acestui distins și rar prietin. A căzut brusc și eroid, fără suferință, ci numai cu păreri de rău. Ms.

Ibrăileanu și limba Basarabenilor

Indată după Unire, în 1918—19, un mare număr de Basarabeni au năvălit în Universitatea din Iași. Acele prime serii de peste Prut erau slabe și nu cunoșteau decît foarte necomplect limba. Tinerii erau binevoitori, dar se isbeau de un spirit șovin, foarte nelalocul lui imediat după Unire. Unii naționaliști înfocați (mulți chiar din cei cari rămăsese ră departe de front)